

Què cal saber per encertar amb el promès o la promesa?

Preparar-se a emprendre un viatge de per vida exigeix triar el company adequat. Quines orientacions dona la fe cristiana? Com posar cap i cor en l'elecció? Continua la sèrie d'articles sobre l'amor humà.

10/08/2015

Una de les comeses més importants del festeig és poder transitar de

l'enamorament (la constatació que algú origina en un sentiments singulars que l'inclinen a obrir la intimitat, i que donen a totes les circumstàncies i successos un color nou i diferent, és a dir, un fenomen típicament afectiu), a un amor més efectiu i lliure. Aquest trànsit es realitza gràcies a un aprofundiment en el coneixement mutu i a un acte net de disposició de si per part de la pròpia voluntat.

En aquesta etapa és important conèixer realment l'altre, i verificar l'existència o inexistència entre ambdós d'una entesa bàsica per compartir un projecte de vida comú conjugal i familiar: "***que us estimeu*** —aconsellava sant Josepmaria—, ***que us tracteu, que us conegueu, que us respecteu mútuament, com si cada un fos un tresor que pertany a l'altre***" [1].

Alhora, no n'hi ha prou amb tractar i conèixer més a l'altre en si mateix; també cal aturar-se i analitzar com és la interrelació dels dos. Convé pensar com és i com actua l'altre amb mi; com sóc i com actuo jo amb ell; i com és la pròpia relació en ella mateixa.

El festeig, una escola d'amor

En efecte, una cosa és com és una persona, una altra com es manifesta en el seu tracte amb mi (i viceversa), i una altra diferent com és aquesta relació en ella mateixa, per exemple, si es fonamenta excessivament en el sentiment i en la dependència afectiva. Com afirma sant

Josepmaria, "*el festeig ha d'ésser una ocasió d'endinsar-se en l'afecte i en el coneixement mutu. I, com tota escola d'amor, ha d'ésser inspirat no per l'afany de possessió, sinó per un esperit de donació de si mateix, de*

comprensió, de respecte, de delicadesa" [2].

Aprofundir en el coneixement mutu implica fer-se algunes preguntes: quin paper té —i quines conseqüències comportarà— l'atractiu físic, quina dedicació mútua existeix (tant de presència, com de comunicació a través del món de les pantalles: telèfon, SMS, WhatsApp, Skype , Twitter, Instagram, Facebook, etc.), amb qui i com ens relacionem els dos com a parella, i com es porta cada un amb la família i amigues o amics de l'altre, si hi ha prou àmbits d'independència en l'actuació personal de cadascú —o si, per contra, manquen àmbits d'actuació conjunta—, la distribució de temps d'oci, els motius de fons que ens empenyen a tirar endavant amb la relació, com va evolucionant i quins efectes reals produeix en cadascun, quin valor dóna cada un a la fe en la relació...

Cal comptar que, com afirma sant Joan Pau II, "molts fenòmens negatius que es lamenten avui en la vida familiar deriven del fet que els joves, no només perden de vista la justa jerarquia de valors, sinó que, en no posseir ja criteris segurs de comportament, no saben com afrontar i resoldre les noves dificultats. L'experiència ensenya en canvi que els joves ben preparats per a la vida familiar en general van millor que els altres" [3].

Lògicament, importa també conèixer la situació real de l'altre en alguns aspectes que poden no formar part directament de la relació de festeig: comportament familiar, professional i social; salut i malalties rellevants; equilibri psíquic; disposició i ús de recursos econòmics i projecció de futur; capacitat de compromís i honestat amb les obligacions assumides; serenitat i equanimitat en

el plantejament de les qüestions o de situacions difícils, etc.

Companys de viatge

És oportú conèixer quin tipus de camí desitjo recórrer amb el meu company de viatge, en la fase inicial: el festeig. Comprovar que anem assolint les fites adequades del camí, sabent que serà el meu acompanyant per a la peregrinació de la vida. Els *meeting points* s'han d'anar complint. Per això, podem plantejar ara algunes qüestions concretes i pràctiques que es refereixen no tant al coneixement de l'altre com a persona, sinó a examinar l'estat de la relació de festeig en si mateixa.

Quant hem crescut des que vam iniciar la relació de festeig? Com ens hem enriquit —o empobrit— en la nostra maduresa personal, humana i cristiana? Hi ha equilibri i proporció en el que ocupa de cap, de temps, de cor? Existeix un coneixement cada

vegada més profund i una confiança cada vegada més gran? Sabem bé quins són els punts forts i els punts febles propis i de l'altre, i procurem ajudar-nos a treure el millor de cadascú? Sabem ser alhora comprensius —per respectar la manera de ser de cadascú i la particular velocitat d'avanç en els esforços i lluites— i exigents: per no deixar-nos acomodar pactant amb els defectes d'un i d'altre? Valoro més el positiu que el negatiu en la relació? Referent a això, diu el Papa Francesc: "**convertir en una cosa normal l'amor i no l'odi, convertir en alguna cosa comú l'ajuda mútua, no la indiferència o l'enemistat**" [4].

A l'hora d'estimar i expressar l'afecte, tenim com a primer criteri no tant les manifestacions sensibles, sinó la recerca del bé de l'altre per davant del propi? Existeix una certa maduresa afectiva, almenys incoada?

Compartim realment uns valors fonamentals i hi ha entesa mútua respecte al pla futur de matrimoni i família? Sabem dialogar sense acalorar-nos quan les opinions són diverses o apareixen desacords? Som capaços de distingir el que és important del que intranscendent i, en conseqüència, cedim quan es tracta de detalls sense importància? Reconeixem els propis errors quan l'altre ens els adverteix? Ens adonem de quan, en què i com es fica per mitjà l'amor propi o la susceptibilitat? ¿Aprenem a portar bé els defectes de l'altre i alhora a ajudar-lo en la seva lluita? ¿Cuidem l'exclusivitat de la relació i evitem interferències afectives difícilment compatibles amb ella? Ens plantegem sovint com millorar el nostre tracte i com millorar la relació mateixa?

La manera de viure la nostra relació, està íntimament relacionada amb la

nostra fe i les nostres virtuts cristianes en tots els seus aspectes? Valorem el fet que el matrimoni és un sagrament, i compartim el seu abast per a la nostra vocació cristiana?

Projecte de vida futura

Els aspectes tractats, és a dir, el coneixement del matrimoni —de quina cosa significa casar-se, i d'allò que implica la vida conjugal i familiar derivada del casament—, el coneixement de l'altre en si i respecte a un mateix, i el coneixement de un mateix i de l'altre en la relació de festeig, poden ajudar a cada un a discernir sobre l'elecció de la persona idònia per a la futura unió matrimonial. Òbviament, cadascú donarà més o menys rellevància a un o altre aspecte però, en tot cas, tindrà com a base algunes dades objectives de què partir en el seu judici: recordem que no es tracta de pensar

"quant l'estimo" o "com de bé estem", sinó de decidir sobre un projecte comú i molt íntim de la vida futura. El Papa Francesc, en parlar de la família de Natzaret, dóna una perspectiva nova que serveix d'exemple per a la família, i que ajuda a plantejar-se les esposalles: **"els camins de Déu són misteriosos. El que allà era important era la família. I això no era un malbaratament"** [5]. No podem tancar un contracte amb clàusula d'èxit amb el matrimoni, però podem endinsar-nos en el misteri, com el de Natzaret, on construir una comunitat d'amor.

Així es poden detectar a temps mancances o possibles dificultats, i es pot posar els mitjans —sobretot si semblen importants— per a tractar de resoldre-les abans del matrimoni: mai no s'ha de pensar que les noces són una "vareta màgica" que farà desaparèixer els problemes. Per això

la sinceritat, la confiança i la comunicació en el festeig pot ajudar molt a decidir de manera adequada si convé o no prosseguir aquesta relació concreta amb vista al matrimoni.

Casar-se vol dir voler ser esposos, és a dir, voler instaurar la comunitat conjugal amb la seva naturalesa, propietats i fins: "aquesta íntima unió, com mutu lliurament de dues persones, el mateix que el bé dels fills, exigeixen la fidelitat conjugal plena i en reclamen la indissoluble unitat" [6].

Aquest acte de voluntat implica al seu torn dues decisions: voler aquesta unió —la matrimonial—, que procedeix naturalment de l'amor conjugal propi de la persona femenina i masculina, i desitjar establir-la amb la persona concreta de l'altre contraent. El procés d'elecció dóna lloc a diverses etapes:

la trobada, l'enamorament, el festeig i les esposalles. "Avui és més necessària que mai la preparació dels joves al matrimoni i a la vida familiar (...). La preparació al matrimoni ha de ser vista i actuada com un procés gradual i continu" [7].

Juan Ignacio Bañares

[1] Sant Josepmaria, *Apunts d'una reunió familiar*, 11.02.1975

[2] Sant Josepmaria, *Converses*, n. 105.

[3] Sant Joan Pau II, *Familiaris Consortio*, n. 66.

[4] Cfr. Papa Francisco, *Audiència general*, Natzaret, 17.12.2014

[5] Cfr. Papa Francesc, *Audiència general*, Natzaret, 17.12.2014

[6] *Gaudium et Spes*, n. 48

[7] Sant Joan Pau II, *Familiaris Consortio*, n. 66.

.....

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/que-cal-saber-per-encertar-amb-el-promes-o-la-promesa/> (27/03/2025)